

ՄԿՐՏԻՉ ԱՃԵՄԵԱՆ

ԱՄԻՐԱՆԵՐՈՒ սերունդ հարազատ՝
Փառքի դափնիներ ծածկեն իմ հակառակ.
Դիւանագէտի ասպարէզ երկայն
Բոլորած եմ ես՝ գրպաններս ունայն.

Իրաւ՝ անկուտի
Ապրած եմ յաճախ.
Թէ բաղդը ժպտի՝
Կեանք վարեմ ուրախ:

Ձերմեռանդ սրտի՝ վեհ բարերարի
Իմ կեանքն է ամբողջ օրինակ բարի.
Ազգ, եկեղեցի այնպէս լաւ հոգամ
Որ կը զարմանայ Պատրիարքն անգամ:

Փառք քեզ, փառք քեզ Տէր.
Ա՛լ բաղդն է ժպտեր,
Սեղանս ալ պարսրտ
Կեանք վարեմ հանդարտ:

Պատուանշաններս ոսկի աղամանդ
Կ'ապացուցանեն իմ բարձր տաղանդ
Որ երկու տերանց՝ հնարքով հարտար
Ես կը ծառայեմ հաւատարմաբար:

Է՛ն եթէ երբեք
Մարդկօրէն մեղայ,
Ձիս մի՛ մեղադրէք
Ձի չեմ արեղայ:

Տէրօտէր, տիրացու, ժամկոչ ու տնտես
Իրիկուն առտու պակաս չեն տնէս.
Ծնունդէն Ձատկին ձեռքերս համբուրեն
Ու զիս յարգելով պաշտեն կուրօրէն

Իբրեւ հշմարիտ
Անկեղծ ազգասէր.
Ո՛րքան բարեմիտ
Մարդիկ են, ո՛վ Տէր:

Մերկ ու անօծի որբերուն գանգատ
Յուզէ զիս, սակայն ես ալ եմ աղքատ,
Ու երբ վաշխառուն՝ տիտղոսի փոխան
Ինծի կը սարքէ շէն ու հոխ սեղան,

Արցունքս քամեմ
Ու սիրտ ցաւագին՝
Շամբանեա խրմեմ
Կեանքս իմ ազգին:

Սիրտը գըրաւեց մէկ բամբիշ աղւոր,
Բայց ծուռ չի մեկնէք, կ'աղաչեմ, Թէ որ
Գընահատելով ծոցիկը շուշան՝
Իր կուրծքէն կախեմ ոսկեշող նշան:

Փառք քեզ, Տէր Աստուած,
Թէպէտ ճերացած՝
Բայց սիրով փափուկ
Դեռ սիրտս է տաքուկ:

16 Հոկտեմբ. 1899

ՄԿՐՏԻՉ ԱՃԵՄԵԱՆ

ԾԱՆ. ԽՄԲ. — Մ. — Ռափ. զարժարանի մախ
կիմ աշակերտ ամուսնի բամաստեղծիմ մերկայ
ոտամաւորն ու լուսամկարը մուրիբց իր ազգի
գուտարը: Մեր խորիմ շնորհակալութիւնները:

Արեւելեան որպէս բամբիշ հեշտասէր
Արքունիքէդ վար կը նայիս, Ազոլոյ,
Ու բարտիներն հովհարող նաժիշտներ
Ինչ կը բերեն հովիտներէդ զեփիւռներ:

Քորնարոյի արաբական բուրուճներն
Ներկնքիդ մէջ կը ցընորին բերեղեայ.
Բըլուրներդ են կարծես զըմբուստ դահլիճներ
Իրենց հըպարտ նոճի-սիւնով հընամեայ:

Ո՛րքան արուեստ ազնւօրէն կը շրջին
Նըրբամարմին կամարներուդ եզերքին,
Ես կը տեսնեմ գեղեցկութիւնդ վաղեմի
Լուսափրփուր մարմարներուդ ճակատին:

Հըրաշագործ որ այն ձեռքերն հիւսեցին
Պաշտներուդ բեր ժանեակներն քարեղէն,
Ո՛ր արեւուն շողերն հազար գոյն աւելին
Յաճ ու սիրուն հովոցներուդ կըտուրին:

Լոյսն առաւան գեղնայակինթ մըշուշով
Փողոցներուդ մէջէն կ'անցնի սարսուղին,
Ա՛յնքան տեսնով կու գայ ամէն օր արփին
Որ համբոյրով երկու այտերդ կ'այրին:

Հազարաւոր բանաստեղծներ սիրեցին
Յընորական գեղեցկութեանդ մեղեդին,
Բայց իմ սէրն է արեւելեան ուրիշ սէր
Ինչպէս հեռուն բոցավառուող մեր արփին:

Հեռուն փուռած հայելոյն մէջ դաշտերուն
Կը ցոլանաս ինչպէս հեղին գիցուհի,
Ճաճանչաւուստ թագ մը դըրած քո գըլխուն՝
Նըման ես գու արեւելեան լուսնակի:

Ա՛հ կ'ուզէի ըլլալ ճարտար նեկարիչ
Դէմքդ չըքնաղ քաշել սըրտիս պտտառին,
Պարտեղներուդ բուրուճներով ըզգըլիւն
Եւ գինովնալ մոռացումովն աշխարհին:

Գըգուանքով լի ճանապարհներդ հիւրընկալ
Ա՛յն կողմէն գուն կ'երկարիս եկուորին.
Քանի խըռով սըրտեր եկան մենանալ
Քու բանաստեղծ նոճիներուդ լուռ շուքին:

Երբ կը բանաս լուսամուտներդ երազուն
Համբոյրին մէջ մեղամաղձոտ բաղեղին,
Ես կը լըսեմ այնտեղ խօսքեր մը թագուն
Վարդերու մէջ գիւթանքներու քաղաքին:

Ա՛հ կու գայ հուրիններուդ ձայնն անոյշ.
Հովիտներէն կ'արձագանգեն նայասներ,
Ու սըրտէ սիրտ զայն կը տանի հովն ըզգոյշ...
Ծաղկաբուրուած զերդ մայիսեան ճաճանչներ:

Ազոլոյ, 27 Օգոստոս 1931

Հ. ՎԱՀԱՆ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԵԱՆ

